

עין משפט
גר מצודה
נר:

יד א מה פירש מהל'
 שנת הלכה כל שנה
 לארץ קדש:
 יד ב שנה עשין מהל'
 ב ג מה פירש מהלכות
 תמידין הלכה י:
 כה ד מה שש הל' ג:

תורה אור השלם

1. אֶהְבֵּתִי כִּי יִשְׁמַע יי
אֶת קוֹלִי תְחִנָּנִי:
תְּהִלִּים קטו א

יבִּינוּ חֲנָאֵל

ואמרין לא יכלה למיט'
דאיתן לך למיט'
מסתמין ר' יהודה הו'
דאמר מיתיה של כה'
לשלישית לא הגיעה
לדבחי' כי ישמע ה'
מפני שפסח מרעבין
וראין לון פסחים מרעבין
כי ישעצבע בן, ור'
משכבת בערב סח (דר')
למית' יהודה לא מיב'
הקצות, ולקח לאו אשורא
הוא, ואמרין דא אסרת
מפני דלא יד יד יהודה,
ומסתמין דקמ' (קמ' פס' דר')
מרעבין
יהודה הו' יד יד כה'
איתא חז' לך כהודה
בערב הפסח, שאין ס'
אלא כמ' הקצות, ופלי
דליש' בחדא מרעבין
דריש לך מלחא דה'
הלכן אשורא דערב הפסח
לאו אשורא הוא, ואמרין
דא איכא ערב הפסח
דליש' להיות בערב שבת
דמשכנתא אפי' לרבי יהודה
מית הקצות, כיצד, כיו'
שככל יום ויום לכת
האשורא וזו לכת השניה
ל' לשלישית יהו' כן
מב', ו' להבליט יד
להבליט בן קרס לחיל.
אפי' אשורא דא לאו אשורא

השנה שחל בשבת ששירה.
וההרינג לאקשורי אהא
התגן ואין מוסימין על
מ"ה, ולא הוא איכא
ערב הפסח שחל בשבת,
דאית תמן כ"ה תקיעות
שבכל יום, וי"ח לכי
כתות וג' לשלישית הרי
מ"ב, וט' למוספי שבת
הרי נ"א אליבא דר'
יודה. ולרבנן דמוסיפי
שנה השלישית, הרי
נ"ז תקיעות, ומריגין כיון

לדיחה בכל (הושעה) על
 עיני ואקשני עיני
 שבתוך ההג נמי לא
 שבתוך הכל (הושעה) ודומני
 ודומני לכל ארשון
 שבתוך שבת, אחר חוקני
 כלליו והים ביום טוב,
 ואי משבתת לה מים
 חקירות עבר שבת.
 ופוקני נמי מקלע ראש
 השנה עבר שבת, אתי
 הים המפורט אתר שבת,
 ודומני לה. (הם) [ובן]
 ודומני לה מקלע כרביעי
 הים המפורט הים
 שבת, ודומני לה, דלא
 למקלע הים המפורט
 קלע לשבת כתי מלפיה
 ובן מלאחריה. וירושלמי
 כסם חלוצים בחתוליה, כל
 כסם חלוצים בשבת שבת
 ולא כל חלוצים שבת, אתי
 כל, ששני, לא חלוצים
 כל שבתא, ואי (בחד)
 [תל] שבתא צומא ביה
 עירובא. ולכל אר מקלע
 יום טוב ראשונה עבר שבת
 לעולם. ומקשני אתי דלא
 חילי על חלוצים המפורט
 [לשבת] ובאחר שבת
 לעולם. ותתקן כסמכה
 שבת פרז את קשרם

חלבי שבת קריבין ביום
שחל להיות בערב שבת
הכיפורים להיות בערב שו
ליתא, אלא פתני דהתם

נד:

אי משום ערב הפסח לאו שיוורא הוא מני רבי יהודה היא.
 מימה וזי עימדינה כר' יהודה כדי שקשה לו וזי האי גוונא
 איכא בגזיר פרק גלשה מיניי (דף נח: ושם) אי משום כל יחל לאו
 שיוורא הוא וכן בגי' פס"ק (דף טו.) ובכמותות פרק אלו נערות
 דף מה. ושם אי משום חלי דופר

אי משום ערב הפסח
מני רבי יהודה היא ^(ה)
יולדת לט דיוור

מלי כופר מאז שיר דהאי שיר:
בנון שחל יו"ם הראשון של חג
לחיות בערב שבת. לאין
תקיעות של שמחת בית השואלים
דמות יו"ם אט"ם שהתקיעות של
עטלה ממלאכות דמות יו"ם דממן
בסופו פ"ק מולחין (דף טו) והטעם
פ"י ברע"ה רמב"ם:

מלא ד' ימים בלילה דקסגר
אין מעברין את החמש
ונזכר וכולם הולכים לפי המולדות
ונפרק ב' דערצין דפי ט' (וסו)
מערך דליבא יומא דפי תלת שני
דליבא יומא דחלקים לתלמין שני לפי
שני עדיין שמונה שעות ותתע"ו
חלקים ועולות השעות יום אחד
למקום שלש שנים והחלקים עולין ליום
למקום שלשים שנה ומשיי שני ללילה
בכולי שני לא תתשיב:

יִאמְרֵהוּ תָּדִיר וּשְׂאִינִי תָּדִיר תָּדִיר
קוֹרֵם. כֵּלָּא דֵּן סִפְרָא
יִזְכֵּל לִהְיוֹת שׁוֹן:

דַּתְנִיא אביר תמיד ניתנין מחצי כבש ולמטה במעריב ושל מוספין ניתנין מחצי כבש ולמטה במזרח ושל ראשי הדישנין ניתנין על כריבוט המזרח ולמטה. והוא שניה בן בסוף תמכת שקלים (פ"ח מ"ח) ואין תימכת הספרים שלפנינו נכונה: אכסני

לעצרת ואין בין ראש השנה לראש השנה אלא א' ושל ראש חדש דוחה שיר של שבת ואי איתא לימ' חדש אמר רב ספרא מאי דוחה דוחה לקדם ואמ' תדיר קודם אמר ר' יוחנן לידע שהקבע ראש חדש עבדינן הא היכירא אחריתא עבדינן ^(ד) (דתינא) ^(ה) עבדינן מחצ' כשב ולמטה ^(ו) במזרח ושל מוספין ^(ז) נית' ^(ח) במערב ושל ראש חדש ניתנו מוספין כר' ^(ט)

[illegible]

הניסיונים. ואמר ר' יירא כי הנינן בכלל הזה אסמיון הא דתנן יום הניסיונים א' היו חוקקין ובתמא' שבת לא היו ממדילין, דברי הכל היא. אלא חז"ל יום זה ובאחד שבט, ולא קא דחו ליה. ופסקין הא דאמר ר' יירא דברי הכל היא. אמרין היא דלית ליה דחויים. ונ"א: ופרסי כי ממלך היה בעיני אחי יוהיב'

החליל פרק חמישי סוכה

עצור הפסקה. שים בשחיתת פסח כ"ו תקיעות שהפסקה נשחט ב"ב
נחמות כח אחר כח כדאמר בנמדי נשחט (פסחים דף סד.) וכל כח
קוראה את ההלל ג' פעמים שהיו פסחיים מרובין והיו טעונים הלל
בשחיתתם ולא היו מספיקין לשחוט פסחם כל כח וזה עד שיקראוהו

שלא פעמים ואף על גב דתנן התם
אע"פ שלא שלשו מימיון היינו לא
גמרו פסע שלישית טעו אצל מיחו
אין כח שלא היתה גומרת שמי
פעמים ומתחלה בו פסע שלישית
ואין חסר מן התקיעות כלום
שנתחלת קריאתו תוקעין וכל קריאה
ג' תקיעות: לא הניעה להספיק.
של קריאה להספיק ואין זה אלא ג'
תקיעות מפני שעמה מועטין ששמי
כמות הראשונות ומתחלה העזרה
לכל כת ושואל כת שלישית נמשע

ולא היה שמיים פסמיהן מארבת
כדרי קריאת שלם הללות: והאמר
רישא דלא כרבי יהודה. דאי ר'
יהודה תעשה ותרועה ותקיעה צחלה
מזי לה: סבר על כוונתו צחלה.
בערב הספס ופליג עליה במזין
התקיעות: ואלא. הואיל ואיכא
לחוקמה כרבי יהודה מאי שייך
דהאי שייך: ערב הספס שחל להיות
בערב שבת דאפי' שבת. מתקיעות
כח שלשים כר' יהודה: ועייל שית.

בשבת הלכך רחמין
א תנן חלבי שבת
זירא בי היינו בי רב

והוא. כ"א שכל יום ותשעה
למוספין היו שלשים ושמונה עשרה
דשמי כמות ושלוש דעת שלישית עשר
משמין ומוספין: וימנין דלא משמט
לם. כיצד כי מקיעות דמילוי המים
דמחתי: וסודי דמי כנון שאל י"ט
הרשקון כפרס כזה. דמשמטין
השקל לא תהא אלא ויגד דבית

הוא היה שמיני עשרה: מידחא רמין ליה. ועבדין ליה אלול מעובר ה' היי לילקול ראש השנה בשבת: מ"ט ב' כחד בשבט. ומשני שמוס יקייא ומשום מחיא כדליתא בראש השנה ודף ג' וספן. פירק אלול קשרים: חלני שבת. שום חפשים בין הערבים קשרים. ציוס הכפשים

ואמר שחל במוצאי שבת אלמא הייל יו"כ

אמרי הא דנפלי יו"כ שחל לסיוט כ"ט לא היו חוקטין. להבטיח
בית. ואם חל יו"כ להיות בתולא שבת: לא היו מבדילין. על
הסיוטא חמור והנכנס קל אבל כלן הכנסנו חמור כיוולא לענין כל
ענין לר"ע דפליגי גבי חלבי שבת קריבין ביה"ב מיתוקמה: כי
יטב וקאמר רבי גיא. אמר מפרש למילמי. מיהו שמעין מי
דבגן דפליגי דאחריס ואמרי מעבדין החדש ללוצר הלכך ר"ה
וילא אמרין דחין אחריס היא דלמרי אין מעבדין את החדש
הבאה בחמישי בשבת דהייט ארבעה ימים. וזה הקשר לפי מולד
ועתה חמישי ותשע נמצאל כל חדשי השנה אחד מלא ואחד חסר
אלא קובעין ראשי חדשים אחד מלא אחד חסר לעולם נמצא
שן ווארבעה ימים הן שלש מאות ותשעים ימים חמישי שבעות
ימים שנה מעוברת חמשה. דקסבר חדש העיבור לעולם חסר
וזהו על ארבעה ימים ששנה פשוטה הוי חמשה: מייסדי. לרבי
בזמנו. האי חשיבותא עבדין ליה להיכרא שיערו דפשיטא לרבי
לא לא חידוש הלכנה: חלבי חסמדי. הי"ה לכל ארבעה דכל
ההויס הוויס בחוללת אכריס דלאמרין בחדר יומא (דף מ.ו.)
שיבא המעלה ומקטירן מן הכבש ולזמנה. וזה היה סימן שכן
היכר שלא יקטירו למוספין קודם לעולת החמדי דהא מוספין
היו צריך היכר: ושל מוספין. יתמין כנגדו במערב: לא כבש
הסוף לדרוס: ושל ראשי חדשים. אכריס של מוספי ראשי חדשים
אולי העלין של כבש של הכבש אורטי שלשים ושנים ואולי משפע
הסובב ולמעלה נמצאו שני שלשי אורך הכבש מן הארץ לסובב:

ואשר
ראש חודש רוחה את של שבת. ואם איתא לד' אחא, ליתני שיר דראש חוד
דשירי של שבת כמספח של שבת. ופיקוק, אמר רב ספרא אינא למימר דאמר
דקמי, דקדים דראש חודש. והא שבת תדיר, ותנן תדיר ושאינו תדיר תדיר
לחודש שרונכפ ראש חודש בזמנו. מפרשין שאני תדיר. איני והא הכירא אחר

מסורת הש"ס

(א) פסחים קד"ג (ב) וסא
למרת רישא דלא כריי.
(ג) שנת קרב ינומא
(ד) (שנת קד"ג)
(ה) ומספחא ערין פיל
(ו) שנת פול ריי ו:
(ז) ערין ע"י (ח) (גל
מתקן) (ט) שקלים פ"ח מית.
(י) פיל נמערב (כ) פיל
נמור ויכ"פ הרמב"ם.

הגהות הב"ח

(א) תום ד"כ אי משום
יכי לא שיערם הוא ומיהו
בהדיא נחל;

מוסף רש"י

[illegible]

בֵּינוּ חֲנָנִאל (הַמְשֻׁד)

באחד בשבת ודיוקנו היה
יפה ויין יקום בידינו
אשר יחלוקה עמנו ונתנו
לדודם חתונה והיו אלה
הנשים [הזרות] אלה
לעולם כולנו היו אצל מלך
ואתנו שם דהיטא חסיד
אסורם אין בין צעש
לעשות ואין בין צעש
לדבר ודמי מלכו, ונתנו
לדודם עשרת חסידים
ויקראו לו רלא היה חסיד
הוא מאד חסיד העבד
האשר חסידים מיטא
היו אצלם תמיד כעשרים
ושבתם סוף ארבע עשר
אסורם אין [דן] ויהי
אחד יבוי הכל היה
אצלם ויהיו לרובן אצל
החסידים היה חתן הן
היו רוב חסידיו היה אצל
העבד [החל] למש
חסיד, חסיד הלא
אסורם היה אצל
חסיד חסידים ארבע עשר
[חיות] שבת, שיש
לדודם [בכנסת] אצל חסיד
הוא, ואני חסיד
ויהיו רוב חסידיו
יהיו אצלם, בארבע